

Tanıklık

G N M

DOWN SENDROMU

Ben

“German New Medicine kendini anlatıyor”

İsviçre dergisi "Zeitschrift" 27/2000

Anna dört buçuk yaşında (fotoğraf 26 Eylül 1998'de çekilmiş)

Dr. Hamer tarafından tavsiye edilem GNM terapisinden üç ay sonra Anna. Down Sendromu açısından karakteristik olan mongoloid karakteristik neredeyse yok olmuş (fotoğraf Aralık 1998'de çekilmiş)

Down sendromlu bir kız, çatışmasının kolektif bir çalışmayla çözülmesi sayesinde genetik bozukluğunun üstesinden geldi. Bu vakadan edindiğimiz bilgiler, genlerin işlevleri hakkındaki anlayışımızı tamamen değiştirebilir.

HERŞEYE RAĞMEN SON SÖZÜ GENLER SÖYLEMEZ

Anna bugün altı yaşında-hayat dolu, sevimli ve kendi yaşındaki çocuklarla gayet güzel konuşup oynayan mutlu bir kız çocuğu. Anna'nın "Down sendromu" ya da eskiden adlandırıldığı haliyle mongolizm sebebiyle, durum her zaman böyle değildi.

Bu genetik rahatsızlık anormal zihinsel gelişime, az ya da çok görünür fiziksel engelliliğe ve kısa boyun, açık bir ağız, şaşlı gözlerle tipik mongol yüz özelliklerine yol açar.

Tıp otoriteleri zihinsel olarak geri kalmış olan Anna'ya yüksek oranda engelli (bacaklarındaki kısmi felç de dahil olmak üzere %60'dan fazla fiziksel bozukluk) teşhisi koymuşlardı.

Ailesinin denemediği şey kalmadı. Anna'nın babası ve doktor olan annesi, özel ihtiyaçları olan çocuklar için resmi olarak belirlenmiş tüm tedavilere kucak açtılar fakat hepsi sonuç getirmekten uzaktı.

Sonunda Anna'nın annesi Down Sendromu – *üçüncü* bir kromozom parçasının insan cinsiyetini belirleyen 21. gen çiftine kendisini eklemesi - vakalarında görülen geri dönülmez hasarla ilgili bilmesi gereken her şeyi bildiğini kabul ederek, kaçınılmaz duruma boyun eğdi.

Ancak "sendrom" teriminin kendisi bize henüz tıp dünyasının da bu hastalığa tam olarak doğru cevabı bulamamış olduğunu göstermektedir.

Son bir çaba olarak Anna'nın ebeveynleri, German New Medicine'in yaratıcısı Dr. Ryke Geerd Hamer ile iletişime geçtiler. 1998 sonbaharıydı. O sırada Anna dört buçuk yaşındaydı. Diğer yandan *zihinsel* gelişimi bir yaş düzeyinde kalmıştı.

Burada şunu belirtmek gerekir ki; Dr.Hamer 40 yıllık tıp kariyeri boyunca sık sık Çocuk Nörolojisi ve Psikiyatrisi'nde çalışmış ve orada Down Sendromunun zorluklarıyla karşılaşmıştı.

Zor durumdaki anne babaya böylesi çocukların az ya da çok yeniden normale döndüğünü gördüğünü ve meselenin "çocuğun problemine doğru anahtarı bulmak" olduğunu anlattı. Bunu bulduklarında sonuçların kayda değer olacağını da söyledi. Ancak ilk önce bu rahatsızlığı psişede tetiklemiş olanın tam olarak ne tür bir stres olduğunu kesin bir şekilde bulmak *esastı*.

Örneğin engelli küçük Anna belli bir davranış gösteriyordu. Ne zaman yüksek sesli bir gürültü duysa, sanki büyük bir acı içindeymişçesine ellerini kulaklarına kapatıyordu. Bir kedinin miyavlaması da bu tür koruyucu tepkisi için yeterliydi. Ancak zincirli testere seslerine çok daha yoğun şekilde tepkiliydi.

Sonradan, Anna'nın hayatının ilk üç ayı boyunca evin çevresindeki yüzlerce ağacın kesildiği zaman hemen evin yakınındaki ortalığı yırtan sesleri bu testerelerin yarattığı anlaşıldı. Ayrıca babası da kilise orgu imalatçısı olarak, eve bitişik olan atölyesinde sıklıkla zincirli testere kullanıyordu.

Dr. Hamer Anna'nın beyin tomografisine baktığında gerçekten de bir **işitme çatışması** ("Bunu duymak istemiyorum!" görmüştü. Ancak özellikle buna zayıf fakat hala aktif olan *daha önceki* bir işitme çatışmasının neden olduğunu hissetti. İşte bu noktada, Dr. Hamer'ın sorgulamasıyla Anna'nın annesi, *hamileliği boyunca* yenileme yapılan bir binada çalıştığını, orada sabahtan akşama kadar kulak tırmalayıcı darbeli matkap seslerinin duyulduğunu hatırladı. Gürültü aşırı ve biteviyeydi. Öyle ki; insanın kemiklerini sarsıyor ve kaçıp gitmek istiyordu.

Fetüs de bu korkunç gürültüye maruz kalmıştı ve bu da Anna'nın engelliliğinin sebebi olarak görünüyordu. Bu yeni bilgiyle birlikte Dr. Hamer asla Down Sendromunu iyileştireceğini iddia etmeksizin, anne babayı umutlu olmaları için cesaretlendirdi. Anna'nın annesi sonradan Dr. Hamer için şöyle demişti: "Bazı insanların hem kenesi hem piresi vardır. Anna'nın kenelerini değilse bile en azından pirelerini uzaklaştırmayı başardı".

İLAÇ OLARAK SESSİZLİK

Dr. Hamer eğer Anna'nın kendi işitme çatışmasının iyileşmesine yardımcı olunursa, Down Sendromunun etkilerinin zayıflatılmasının tümüyle mümkün olduğunu söyledi. Bu amaçla ailenin çevredeki bu zincirli testere seslerinden ve bütün diğer gürültülerden tamamen uzaklaşmaya ihtiyacı vardı. Bu durum, yaptığı iş testereyi kullanmasını gerektiren baba için kolay olmayacaktı.

Yine de ebeveynler fazlasıyla ödüllendirildikleri her çabayı gösterdiler. Yılın ilk yarısında Anna'nın gelişimi inanılması güç olağanüstü sıçramalarla artış gösterdi. Bu dönem boyunca bir Down Sendromlu çocuk için imkansız görünen şekilde tam 10 cm uzadı! Yüzü git gide mongol özelliklerini yitirdi ve son zamanlarda ancak Anna yorgun olduğunda gözlerinde şaşılık fark ediliyor.

Şimdi herhangi altı yaşındaki bir kız çocuğu kadar koşup zıplayabiliyor. Felcinden bir eser kalmadı. Hatta bir iğneden iplik geçirmek gibi motor becerileri bile akranlarıyla aynı. Onlar kadar güzel konuşmasa bile, herkes tarafından anlaşılabilir. “Her gün yeni kelimeler öğrenip onlarla eksiksiz cümleler kuruyor” diyor annesi mutlulukla.

Anna'nın gece huzursuzlukları ve yüksek sesli gürültülere karşı korkusu çok çabuk geçmişti. Tam bir sessizlikle dinlenerek geçen altı aydan sonra, ebeveynleri onu yavaş yavaş gündelik hayatın gürültülerine maruz bırakmaya başladılar. Örneğin kahve makinası çalışırken makinanın çalışmasını açıklarlardı. Onu zaman zaman babasının atölyesine götürüp testereyi ve babasının onunla ne yaptığını gösterirdi. Bu yolla zihinsel yetenekleri geliştikçe, Anna çevredeki gürültülere dayanmayı ve onlarla yaşamayı öğrendi.

Ancak Dr. Hamer, başka bir beyin tomografisinden hala Anna'nın babasıyla ilgili olabileceğini düşündüğü ikinci bir sorunun olduğunu belirtti. Gerçekten de küçük kız günde yüzlerce defa soruyordu: “Baba ne zaman gelecek?”

Org imalatçısı olan baba, ülkedeki çeşitli kiliselere orgları yerleştirmek için sık sık birkaç günlüğüne ya da haftalığına evden uzak kalıyordu. Bu nedenle Dr. Hamer ister baba eve gelmeye çalışsın ister anne kız babanın olduğu yere gitsin, aileye her hafta sonu bir araya gelmelerini tavsiye etti. Ailenin bu çabası da fazlasıyla meyve verdi. Şimdilerde Anna babasının yokluğuyla çok iyi baş edebiliyor.

Anna'nın gelişimi, Hamer Odağının iyileşmesiyle aynı oranda devam ediyor. En büyük sıçrama ilk altı ayda gerçekleşmişti. O zamandan bu yana Anna'nın annesi “her gün biraz daha iyi” diyor.

BASKI KORKUSU

Anna'yı bilen komşuları, onunla çalışan terapistler ve diğer Down'lu çocuklar, Anna'nın bu kadar kısa sürede nasıl harika gelişme gösterdiğine inanamıyorlardı. Aynı şekilde etkilenmiş olan aileler, yalnızca terapistler ve bakıcılar tarafından olsa da şimdiden bir doktor olması nedeniyle Anna'nın annesine yönlendiriliyorlardı. Anna şimdiye kadar tıp kurumlarıyla temastan kaçınmıştı.

"Doktorların başarımızı fark etmeleri halinde, bir şekilde baskıya uğrayacağımızdan korkuyoruz. Anna'yı bizden uzaklaştırabileceklerinden korkuyoruz. Olivia Pilhar vakasında neler olduğunu unutmamak “[1995'te böbrek kanseri olan 6 yaşındaki Olivia Pilhar, Dr. Hamer'ın GNM terapisini izlemek isteyen ailesinin iradesine karşın, yasal olarak kemoterapi almaya ve ameliyata zorlanmıştı].

Bu nedenle dergideki bizler ailenin ismini paylaşmıyor ve Almanya, Avusturya veya İsviçre'de mi yaşadıkları sorusunu açık bırakıyoruz.

Yakında Anna kendi yaşlılarının gittiği gibi bir okula gidecek. Yalnızca bunun için bile aile fazlasıyla minnettar. Ancak Anna'nın diğer çocuklarla aynı taleplerinin olmayacağı ve bunun yerine kendi öğretmen yardımcısının yanında oturacağını söylemeye gerek yok.

Bu sırada genetik bozukluğun geri gelip gelmeyeceği aile için artık önemsiz. Kızın ruhsal sağlığını düşünerek, daha fazla genetik testlerden kaçınmışlardı. “Bizim ilgilendiğimiz tek şey çocuğumuzun açık şekilde daha iyi oluşu ve kimsenin mümkün olabileceğine inanmadığı gelişim sürecini yaşamış olması”.

Bir doktor olarak Anna'nın annesi tamamen German New Medicine'a ikna olmuştu ve şöyle diyordu: “Dr. Hamer'ın keşifleri Anna'nın gelişimi ile yüzde yüz doğrulanmış durumdadır”.

GENLER KENDİNİ İYİLEŞTİRİR Mİ?

Prensipte her kanser hücresi kromozom değişimleri sergiler. Dr. Hamer, kanserlerin beyindeki belirli psikolojik çatışmaların izinin sürülebileceği belli tanımlanabilir Hamer Odakları tarafından kontrol edildiğini göstermiştir.

Dahası geleneksel tıp günümüzde genlerin yalnızca kalıtsal özelliklerin katı demetleri olmadığını, aynı zamanda vücudun metabolizmasında yer aldıklarını ve -kısıtlamalar dahilinde-sürekli değiştiklerini kabul etmektedir.

Dr. Hamer bu yüzden eski beyin ve beyincikteki her hangi bir değişimin, örneğin Down Sendromundan sorumlu olan Trizomi 21 gibi kromozomlarda geçici değişimlere yol açma sebebi olup olmayacağı sorusunu önermiştir. Anna ve diğer Down'lu çocuklarla olan deneyimler, durumun tam da böyle olduğunu açıkça göstermektedir.

Dr. Hamer ekliyor: "Durumu teste tabi tutacak en iyi şey, çatışmanın çözümü ile birlikte Trizomi 21'in ortadan kaybolduğunu görmektir. Durumun böyle olacağına dair büyük umutlarım var. Bu da çocukların yeniden tamamen sağlıklı olabileceğini gösterir – sade ve basitçe – hatta kromozomal olarak!" Kendisi ayrıca örneğin böyle yeniden normalleşen bir çocuğun zamanla, genetik kusurları olmayan çocuk doğurabileceğine de inanıyor.

Eğer Dr. Hamer haklı çıkarsa, halen gen tıbbı uygulamalarının üzerine inşa edildiği iskambil kağıdından ev, kendi üzerine çökecektir. Her yıl olası kalıtsal hastalıkları tedavi edebilmek için atalarımızdan miras kalan genlerimizin şifresini çözmeye milyonlar harcanıyor.

Peki ya genetik değişikliklerin hastalık *sebebi* olmaktan çok aksine, beyinde *gözlemlenebilir* olan insan psişesindeki *çatışmaların bir sonucu* olduğu kanıtlanabilseydi?

Bu da genlerin hali hazırda çok daha derin bir sebebi açığa çıkarması sebebiyle, günümüzün çok övülen gen terapisinin bir hastalığın *sebebini* asla iyileştiremeyeceği anlamına gelir.

İyileşme ancak problemin *kök* sebebinin bulunmasıyla mümkündür. Yalnızca belirtilerin tedavisi yararsızdır. Modern insanlar olarak en azından şu andan itibaren bunu fark etmeliyiz.

İNSAN GENLERİ ÇALIŞMALARI YANLIŞ YOLDA

Genetikçiler insan genotipinin (miras aldığımız) %97'nin "işe yaramaz DNA" denilen, hiçbir değeri olmayan çöp olarak değerlendiriyorlar. Genetik mühendisleri genlerin 'sınırsız gücüne' inanıyor ve hatta bazıları genlerin yaşam kalitesini 'değerli' ya da 'değersiz' olarak ayırıyorlar.

Sonuç olarak şimdi bu kalıtsal hastalıklarla ya dışarıdan zorlama müdahaleyle ya da fetüsün daha ilk baştan doğmasına izin vermeyerek baş etmek istiyorlar. Henüz doğmamış olanın hayatını genetik olarak analiz etmek istiyorlar. Böylece anne adayı (veya ileride belki de Devlet) bu çocuğun tam olarak meyvesini vermesine izin verilecek kadar "değerli" olup olmadığına karar verebilecek. Bu tarz düşünce yapısı, öjeniklerin bir kez daha iğrenç başlarını kaldırmalarına olanak sağlıyor.

Genleriniz yüzünden büyük olasılıkla şeker hastalığı sebebiyle öleceğiniz söylenseydi, nasıl *tepki verirdiniz?* Buna inanır mıydınız? Eğer evetse, o zaman sizi öldürecek olan şey *bu inancın kesinliğidir*. Çünkü insanlar en çok korktukları şeyi kendilerine çekerler ve genetikçilerin bizim inanmamızı istedikleri gibi, zihin bedene hükmeder, tersi değildir.

Anna'daki harika değişimler bize zihnin gücünün genlerin gücünden daha kuvvetli olduğunu göstermiştir. Trizomi 21 genetik kusuru muhtemelen engelliliğe sebep olsa bile, bağlantılı çatışmalar

özöldüğünde Down Sendromu açıkça tedavi edilebiliyor. Belki genlerin kendilerini iyileştirme yeteneği var.

Bu farkındalık genetik hastalıklı çocukları olan ailelere, görünüşte imkansız olana inanma cesareti versin.

Çünkü Anna'nın son derece etkileyici şekilde kanıtladığı gibi, her zaman umut vardır!

Ben

Orijinal Almanca belgenin İngilizce çevirisinden çevrilmiştir

Çeviren: Nermin Uyar

Kaynak: www.LearningGNM.com